

Milan Vincetič

Darovanjke

Pomladna

Najdražje sva si
senca
tvojega čela
z mojo roko
ki nastaja
s tvojo dojko
če se razdiši
po krljih
deške pomaranče
da jo posnede
lunin dvojček
divjelasa ki si mi

Žrtvena

Besede ki so se prebrale
izza tvojih bradavic
so nosile
sedem tančic
novčič na vekah
sinji hermelin
in moj naglas
da bi se pisale
in zlogovale
s tvojo šminko
ki mi je pogrizla vrat

Vetrna

Trnulja je žužnjala
in šivankala
skozi podstrešno
pod vrženo obleko
in odejo
midva pa sva bodrila
sloke vetrove
da je viharilo
čez vzhode
in zahode
ter povrete boke

Praznična

Takoj za nama
se je začel
globok gozd
z belini
na tvojih nohtih
in krošnjami
v mojem popku
ki so pele
in pele
v nedogled
in še globlje

Čudežna

Več kot gibko je bilo
razen višnje
ki je stresla veje
v tvoj modrček
pod naslanjačem
skoraj vestno
razen koščice
ki sem ti jo stkal
pod jezikom
da bi jo topil
pod najinim

Zakladna

Pa spet poznamkava
moje davno pismo
ki je prezimilo
med zloženim perilom
in prsti predejo
po naslovu
po mleku
in tem lepšem jutru
ko naju presipava
v ropotuljici
z nakitom

Prelestna

Vsakič se bediva
s predčasno
lepimi očmi
ti s kodri
ki mi drstijo
po zatilju
jaz v dotikih
ki mi jih privoščiš
iz bližin
da sva darovanjke
samih vidk